

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSEB INVENIT SIBIDONIUM

ETTURTUS NOVUM ALTARIA.

QUI FRUMENTUM

VI. ÉVF. 1905 6. SZÁM

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÖL

KIADJA

A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, IX., Üllői-ut 75

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó végén

STEPHANEUM NYOMDA R. T.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS.

FLORABUNT SACERDOTES.

PARCE POPULO TUO.

ECCE AGNUS DEI

ÖRÖKIOMÁDÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom: X. Pius pápa szózata a római eucharisztikus kongresszuson. — A római eucharisztikus kongresszus. — Lelki eledelünk. — Mit kívánnak tőlünk az eucharisztikus körmenetek? — A mi reménységünk. — A csodálatos ostya. — A szentségi áldás csodálatos gyümölcse. — Vasárnap reggel. — Egy eucharisztikus csoda. — Kimutatás. A Budapesti Oltáregyesület által 1905-ben adományozott egyházi szerelvények jegyzéke. — Oltáregyesületi ügyek. — Hirdetések.

X. Pius pápa szózata a római eucharisztikus kongresszuson

QINDNYÁJUNKNAK egyesülnünk kell — kedvelt gyermekeim — az oltár zsámolyánál, mivel ott megy végbe a mi megváltásunk s az ártatlanságból a bűnbe esett lélek ott tér vissza az engedelmességhez az Istenrel való tökéletes egyesüléshez... ott hallhatók a mi szeretett Megváltónak üdvözítő szavai, a ki, miután szentül és szeplőtelenül élt és tanított, föláldozta magát a keresztfán, hogy mindenkit megváltson és kijelölje az elveszett ártatlanság visszaszerzésére szükséges eszközöket.

Hol érhetjük el inkább megváltásunk célját, mint a legfelségesebb Oltáriszentségben?

Sajnálattal látjuk, hogy sokan csak annyiban keresztények, a mennyiben kisedekkorukban fölvtették a keresztséget, különben pedig a kárhozat útján haladnak.

Egyedül a töredelemben, gyarlóságainkat a papnak meggyónva, nyerjük meg bűneink bocsánatát.

Minden ellenségünkkel szemben éberek legyünk és óvakodjunk a bűnbe való visszaeséstől.

Az Oltáriszentségben mindazt fölhasználjuk, a mi az elvesztett ártatlanság visszaszerzéséhez szükséges.

Mivel az Isten lényegénél fogva jóság és szeretet, a ki az Oltáriszentséghez járul, érzi, hogy szive szeretettel telik meg s magát minden földi dolog fölé emelni érzi. Igen, kedveseim, az Eucharisztia isteni szentsége számunkra az örökéletet biztosítja és bizonyosokká tesz az összes ellenségeinken való győzelmünk felől.

Mily dicséretes és mennyire ajánlatos tehát mindenkire nézve az Oltáriszentséghez való gyakori járulás, hogy ezt a nagy kincset el ne

veszítsük! Ismételem a mit már ma reggel a bizottságnak mondtam: kérvé-
kérlek mindnyájatokat, hogy ajánljátok a hiveknek e nagy szentséghez való
járulást. Különösen hozzátok fordulok, kedves áldozópap fiaim, hogy Jézus,
a paradicsom legfőbb kincse s az elhagyott emberiség legnagyobb java
ne legyen magára hagyatva; nekünk igyekeznünk kell, a mennyire tőlünk
telik, hogy Jézus Krisztus iránti hálánkat és elismerésünket kimutassuk:
akkor fölöttünk is meg fog nyilni az ég és leszállnak reánk a legkiválóbb
kegyelmek, az isteni irgalom, béke, a szeretet s általában minden jó s akkor
fogjuk igazán élvezni a szerető isteni Gondviselés végtelen irgalmát.

Az összes jelenlevőkre, családjaikra, övéikre és műveikre az ő szán-
dékuk szerint szivünk mélyéből adjuk apostoli áldásunkat.

A római eucharisztikus kongresszus.

DINT ELŐRE jeleztük, a római eucharisztikus kongresszus június 1—4-ig
tartatott meg, még pedig nagy erkölcsi és lelki sikerrel. Sajnos, hogy
Magyarországból nem lehetett az idő alkalmatlan volta miatt zarándoklatot
vezetni, de ott voltunk lélekben mindannyian s valóságban is képviselt ben-
nünket szentségi ügyeink igazgatója és lelke, *Kánter Károly* apát. A jó Isten
meg fogja áldani, hogy áldozatot nem kimélve elvitte a magyarországi szent-
ségi egyesületek lelkesedését és üdvözlését.

A kongresszusról dr. Czaich Ágoston pápai gyóntató számolt be a
magyar közönségnek.

Az első ülés formalitásokkal telt el s utána két napon át a szakosz-
tályok ülészetek és alkottak sok marandandót.

A kongresszus második ülésén Mons. Heylen elnökölt. Jelen voltak
Casali és Callegari bibornokok és számos főpap. Az első szónok, P. Ignudi
István, a Konventuális Minoritarend (nálunk egyszerűen «Minoritarend»)
titkára és Dante híres magyarázója volt, a ki annak jelentőségét fejtette ki,
hogy az üléseket a Konventuális Minoritarendnek a XII. apostol tiszteletére
szentelt bazilikájában tartják. Hiába munkálkodnak a társadalmi élet szeren-
cséssé tételén, ha annak közepén föl nem állítják az élet és szeretet leg-
kiválóbb misztériumát. Az Oltáriszentség körül az Égnek és Földnek kell
ölelkeznie, mint Ráfael vatikáni képén. Assisi szent Ferencz, a rend ala-
pitója két főszközt jelölt ki a keresztény reformációra: az igehirdetést és
az Oltáriszentség iránti áhítatot. Szent Ferencz szellemét követték az ő lelki
fiai s különösen Bayloni szent Paskál, az Oltáriszentségnek, a béke és egy-
ség forrásának apostola stb.

Ezután Bouquerel abbé, az állandó bizottság titkára jelentette, hogy a

gyűlés első osztályához 127 dolgozat érkezett be, a miket részint felolvasnak, részint idéznek, részint pedig mellőzni fognak, mivel a gyűlés programján kívül esnek. Következnek a jelentések. Az elsőt Taltanel y Galens spanyol konzul olvassa föl a spanyol nemzeti eucharisztikus gyűlésekre vonatkozólag. A referens egy oly gyűlés tartását indítványozza, a melyen tisztán az eucharisztikus művek képviselői legyenek jelen s ezek a gyűlés tartama alatt közös életet folytassanak. Az indítványt elfogadják, de hozzá teszik, hogy közös életet csak ott tartsanak, a hol az lehetséges.

Fino kanonok a turiniak hódolatát tolmácsolja. Lomerand' cambrai-i apát azt mondja, hogy az ő megyéjében az eucharisztikus művek szép eredménye a helyes szervezkedésnek köszönhető. Ezért indítványozza, hogy minden püspök bizzon meg egy-egy papot a szervezéssel és tartsanak helyiérdekű gyűléseket. Az elnök ezen indítványt a jelenvolt püspökök figyelmébe ajánlotta.

Midőn Schmit kanonok olvasta jelentését a namuri gyűlésekről s azok gyümölcseiről: sokan sajnálták, hogy a szép és szabatos jelentés csak tíz perczig tarthatott. A tanulságos jelentés szerint a namuri kongresszus gyümölcsei a többi között a következők: az ifjúsági szentségimádó egylet és az eucharisztikus sajtó kifejlődése, a vasárnapi hűséges szentmisehallgatás és a husvéti szentgyónás és áldozásnak tömeges végzése s a vecsernyén való részvétel az egyházmegye legnagyobb részében, a gyakori szentáldozás, a legméltóságosabb Oltáriszentség látogatása és imádása, a mindennapi misehallgatás és apostolkodás azokkal szemben, a kik a szent hitet, vagy a keresztény vallásgyakorlatot elhagyták.

Mons. Fratocchi orvietói püspök ismételten is szívesen meghívja a gyűlés tagjait Orvietóba. A szent Péter-kör elnöke, Fornari tanár az orvietói zarándoklat módozatairól beszél, valamint a spanyol király elleni merényletről s a spanyol kongresszistákat megdicséri és buzdítja, hogy hálaadásul ők is zarándokoljanak el a bolsenói csoda által megszentelt Korporáléhoz (a zarándoklat azonban — mivel 450 résztvevő nem jelentkezett — elmaradt). A spanyolok köszönetét Faltavule tolmácsolja.

Visszatérve a napirendre: Coriet az eucharisztikus sajtóról tesz jelentést, melynek ez időszerint 75 folyóirata van. Ezek közül a legtöbb Észak-Amerikában, Francia- és Olaszországban jelenik meg. A római gyűléstől az egyleti sajtó megerősödését reméli s örömmel üdvözli a központi bizottságnak megígért hivatalos jelentését. Következett Merry del Val biboros államtitkár sürgönyének fölolvassása, melyben X. Pius pápa Öszentsége megköszöni ugy a gyűlés megnyitása, mint az ő születésnapja alkalmából küldött hódolatot s a bibornokokra, püspökökre, a kongresszuson résztvevőkre s a hódolatot tolmácsoló biboros-helynökre áldását adja s kívánja, hogy buzgóságukat bőséges eredmény koronázza.

Ledochowska grófnő jelentését az afrikaiak Eucharisztia tiszteletéről és Claver szent Péter rabszolgaszabadító művéről Bouquerel abbé olvasta föl. E szerint Afrikában is minden lehetőt megtesznek a Szentségimádás terjesztésére s hogy a buzgalom nem marad eredménytelen, abból is kitűnik, hogy csak az oubaghi vikariatusban egy év lefolyása alatt 10.000-en járultak a szentáldozáshoz.

P. Bucker jelentése szerint Ausztriában és Magyarországon már eddig 69 eucharisztikus gyűlés (összejövetel) volt, Németországban pedig különösen a regensburgi katolikus nagygyűlés után szaporodott a gyűlések száma.

Taltavall egy nemzetközi eucharisztikus folyóirat létesítését javasolja.

A harmadik ülést Respighi Péter bíboros elnök nyitotta meg több főpap, sok résztvevő és Benito Sylvain parancsnok jelenlétében, a ki a haiti köztársaság rendkívüli követe Menelik etiopiai királynál.

Az ülésen a bergamóiaknak és velenceieknek, ugyszintén több bíborosnak csatlakozását és üdvözlését olvasták föl. A szónokok közül Iterci da Gaiol szentferenczrendi atya az Eucharisziáról beszélt különös tekintettel Szent-Ferencz-rendjeire. Bayloni szent Paskál nem egyedüli virága a szerafikus kertnek, hanem százan és százan voltak abban, a kik az Oltáriszentség tiszteletében különösen kitűntek s többen vérükkel is megpecsételték eme tiszteletüket és hitüket.

P. Lemius, az Oblátusok egyetemes ügyvivője, a különféle jelentésekről számol be. Először a párisi montmartrei bazilikára vonatkozót említi kiváló jelentősége miatt. Nagy ovációval fogadták a Sulpicziánusokról és köztük a Mrs. Segurról szóló jelentést. A bejelentő különösen ajánlja az örökimádást, a mit kétszáz püspök, köztük Sarto bíboros is (most X. Pius pápa) approbált, továbbá szent Sziv apostol-papjainak művét.

Mons. Heylen jelenti, hogy Brüsszelben is templomot emelnek a leg-szentebb Sziv tiszteletére. C. Artusio karmelita az eucharisztikus szövetség eredetéről s az egész világon való elterjedéséről beszél. Goblet Miklós, a liegii katolikus szövetség elnöke, ismét az Oltáriszentségről és Belgiumról szól. Belgium minden megpróbáltatás között hű maradott az Oltáriszentség tiszteletéhez és sohasem engedte a nyilvános körmeneteket eltiltani. Ennek köszöni katolikus kormányát s a béke és szerencsés fejlődés korszakát.

A délelőtti ülésen még P. Jannsens, szent Benedek-rendi szent Anzelm nagyszerű intézetének rektora beszélt az Eucharisziáról s a művészetekről. Különösen a zenéről.

Lechien jezsuita atya az egyes plebániák eucharisztikus egyesületeinek fontosságáról beszél, különösen ajánlva a lelkipyakorlatokat. Mons. Heylen tanúsága szerint is ez uton erősítették meg sok ezer belga munkás hitét.

A római szent Joachim-templom lelkesze az ott székelő egyletről tett jelentést.

Moran spanyol apát hazájának vindikálja a szentségimádás bölcsőjét. A spanyol hölgyek egyesülete több mint huszezer ifjú életet mentett meg az erényességnek.

P. Biederlack, a római Germanico-Hungaricum rektora a német eucharisztikus egyletekről tett jelentést. A délutáni ülésen, a melyen Tripepi biboros is jelen volt, a híres római régész, Marucchi Orazio beszélt franczia nyelven az Oltáriszentségről és annak a katakombákban levő emlékeiről, bizonyos kritériumokat bocsátva előre, a mikből kitűnik, hogy ezen emlékek a kereszténység századaiból származnak s ezért igen nagy dogmatikai értékük van az Oltáriszentségre vonatkozó hitigazság szempontjából.

Marucchi nagyjelentőségű előadását a kongresszus élénk tapssal jutalmazta.

Népes és fényes volt az eucharisztikus nagygyűlés utolsó ülése is. Respighi biboros elnökön kívül jelenvoltak Callegari, Sanminiatelli és Gennari biborosok, a püspökök helye mind el volt foglalva, időközben érkezett a spanyol nagykövet és a kongresszus tagjainak nagy örömeire megjelenhetett a betegségéből fölépült Radini Tedeschi bergamói püspök, a gyűlés érdemes alelnöke is.

A több érdekes reláció közül csak kettőt emlitek meg. Az egyik Vallega Jenő kanonoké volt, a ki Mons. Cioppa longianói érseket képviselte és az Oltáriszentségnek egy kiválóan nagy csodájáról tett jelentést, a mit a kongresszus kivételesen megengedett.

Még a VII. században történt az abruzzói Longianóban, hogy egy szent Vazul-rendi szerzetes miséje közben az ostya szemmel látható módon Krisztus szent testévé változott, úgy hogy csak itt-ott maradt meg az ostya színe s a bor színe alatt levő Szent Vér és az élő vér alakját vette föl és kisebb-nagyobb szemcsékké alakult s maig is megvan a csodálatos szent Ostyával együtt és tizenkét évvel ezelőtt Alimonda turini biboros érsek a XII. eucharisztikus kongresszus alkalmával a tudós Sanna Saloro jézustársasági atyát bizta meg a csoda megvizsgálásával és az arra vonatkozó adatok összegyűjtésével, a miket az említett tudós ki is adott «La grande Ostie convertita in carne» czimű monográfiában. Eme nagy csodát az egész világgal megismertetni kéri az apostoli Szentszék engedélyével.

A másik jelentés Boissarie dr., a lourdesi orvosi igazoló hivatal elnökének jelentése: «Lourdes és az eucharisztikus körmenetek» czim alatt. A tudós orvos a saját tapasztalatai alapján is kijelenti, hogy az isteni irgalomnak a lourdesi Szűz közbenjárására történő és hirtelen gyógyulásokban nyilvánuló csodái leginkább az Oltáriszentség előtt, vagy annak proccessziója alkalmával jelentkeznek. Főlemlit több gyógyulást, a melyeknek szemtanuja

volt, így egy Garpam nevű munkását is, a ki egy vasuti szerencsétlenség alkalmával lett nyomorékká s Lourdesban hirtelen és teljesen fölgyógyult. A tudós és jámbor orvos a lourdesi Szűztől és az Oltáriszentségtől várja Franciaország jobb jövőjét.

A gyűlés berekesztése előtt Mons. Heylen, valamint Mons. Radini Tedeschi püspökök alelnökök köszönetet mondtak a gyűlés tagjainak és szónokainak, az utóbbi a betegsége alatt iránta nyilvánult részvétet is megköszönte és örömét fejezte ki a fölött, hogy az Eucharisztia apotheoózisén jelen lehet. A következő gyűlést Bergamoban kéri megtartani. Megható volt az a jelenet is, a midőn a bíboros elnök és a jelenvolt bíborosok és püspökök áldásukat adták a kongresszusra. A bíboroselnök is mondott záróbeszédet, a melyben kijelentette, hogy a jelen gyűlés csak kezdete az akciónak s hátra van még annak végrehajása, a tudatlanoknak tanítása és Krisztushoz való visszavezetése. Hasonló értelemben beszélt a többi szónok is, tudniillik, hogy nem elég beszélni és ígérni, hanem cselekedni is kell.

A minden szentek litániájába ezt a kérést is föl fogják venni: «Per SS. Eucharistiae institutionem libera nos Domine» (A legszentebb Oltáriszentség szerzése által ments meg Uram minket).

X. Pius pápa ő Szentsége kegyesen megengedte, hogy a kongresszus lelkeszei haza érkeztén, egy-egy izben pápai áldást adjanak hűveikre a szokásos bucsu kíséretében.

A kongresszus megkoronázásául ünnepélyes körmenet volt, mely a vatikáni Sixtina-kápolnából indult ki és szent Péter sirjánál végződött a bazilikában. A főpapságon és pápai udvaron kívül a világi és szerzetes-papság, a kongresszus tagjai és sok ezer más hívő vett részt. A Szentatyát, a ki az Oltáriszentséget egy kis asztalon tartotta maga előtt a bazilika kapujától a konfesszióig, egy emelvényen, az ugynevezett talamo-n vitték, melyet egy hosszú mantellone egészen eltakart, az Ostensoriumot a török szultántól ajándékozott gyémántok ékesítették. A kíséret zsoldárokat és himnuszokat mondva ment a bazilikába nagy égő gyertyákkal, a pápai énekesek s az iskolásgyerekek, ugyszintén a bazilika énekkara szép énekeket adott elő Perosi karnagy és mások vezetése mellett. A pápai oltár mellett Te Deum volt, a mit az énekesek és a nép fölvaltva énekeltek; azután Tantum ergo, Genitori és a Szentatya az Oltáriszentséggel háromszoros áldást adott az ezüsttrombiták lágy hangja mellett. A körmenet mélyen megható volt és sokáig kedvesen fognak arra visszaemlékezni a jelenvoltak.

LELKI ELEDELÜNK*

A szeretef apostola.

Oh nagy király, nemes szerelmed
 Hatalmaddal vetélkedik,
 Az emberek közt megjelenvén,
 Jézus, minden levél nekik.
 Idők királya, szolga-festef
 Öltvén, felséged elenyész,
 S irgalmad áldó szemsugára
 E föld szegény férgére néz.

Oh nagy király, kit hódolattal
 Szolgálnak tiszta szellemek,
 Mi minden vagy e föld porának,
 Mit szolga nem érdemle meg?
 Szivedbe vésted mélyes-mélyen
 A szenvedés betüivel,
 Hozzá hasonló vagy, magadhoz
 Hogy vonjad őt az égbe fel!

Halandó.

(Melodráma zongorakisérettel.)

Igen... kegyes lánghevülettel
 Ontottad értünk véredet...
 Mi indított ily hősi tetre?
 Hacsak nem tiszta szeretet!
 Örök Atyának gyermekévé,
 S testvéredül tevéel megint,
 Négy ezred óta irgalommal
 Az ég mi ránk csak most tekint.

Ah mily kiváló nagy szerencse,
 Hogy menny örökös vagyunk,
 Mily ritka kegy, hogy Jézusunknak
 Testvéri csókot adhatunk!

* Hörl Gyula S. J. «Jézus Krisztus a századok királya» cz. művéből.

De több levél még, föbbet adtál
 E siralom-völgyben nekünk;
 Baráti szívet tárt karokkal,
 Hol megpihenhet kebelünk.

Elrejtve oltár kis lakában
 Szíved mi értünk hön dobog,
 S szeretefednek tiszta lángja
 Magasba tör és fellobog!
 «Oh jőjjetek hozzám, barátim,
 Sietve hozzám jőjjetek;
 És szenvedésben, küzdelem közt
 Nyugalmat lel majd kebletek!»

Légy üdvöz áldott égi pásztor,
 Nyájadnak kedves pásztora!
 Ki annyi gonddal csüggsz mi rajtunk,
 Követsz, vezetsz mindenhova.
 Az egyház tiszta legelőjén
 Táplálsz kisdéd nyájadat;
 És drága tested isten-étkét
 Csodásan nyújtod ott magad.

Jézus te gyötrő fájdalomban
 Szívünknek legjobb orvosa;
 A bűn okozta sebfekélytől
 Kezed már hányszor megmosa!
 Nincs semmi festi s lelki kórság,
 Mely nálad gyógyírt nem talál;
 Enged s parancs-szavadra hátrál
 A szenvedés, a kín, halál.

Te vagy fanifónk, égi Mester,
 A bölcsesség szent ajkadon;
 Éled szívünk dús ihletére
 És felvirágozik a vadon!
 Szeliden intve, hívsz utánad
 Hová tekintni sem merünk,
 Utat mutatsz Atyád honába,
 Szavad- s példáddal, Mesterünk.

Mily nagy király szivünk királya,
 Mi kedves mester s jó barát;
 Beszállni kész valál e földre,
 Ki tartod a menny jogarát.
 Oh Isten-ember, csoda látvány!
 Mindent adál s minden levél:
 Te visszaadtad ősjogunkat,
 S kezünkben immár: az örök-levél.

Hunnia.

Kilencz századja im, Magyarhon,
 Hogy Jézus él néped között
 S hogy itt ragyog dicső keresztje,
 Ránk annyi jót mely gyöngyözött.
 Őt zengjed áldva hát s dicsérjed,
 Mig áll a hármás bérczorom:
 Hadd zúgja vissza lelkesülten
 Dicséretét mindenkoron.

Karének.

(22. Zsoltár nyomán.)

Az Úr pásztorom, nem lesz hiányom; virányos zöld mezőkön táplált
 engem és felnevelt a tiszta csermely forrásain.
 Felüdité szomjuhozó lelkem; az igazság ösvényein vezérelt szent neveért.
 S ha környékez is a halál árnyéka, én nem remegek, mert te vagy velem.
 A te vessződ és botod vigasztalást adának
 Asztalt készítettél előttem azok ellen, kik engem szorongatnak; olajjal
 megkenéd fejem; és serleged, a kedvadó, ah milyen dicső!
 És szent irgalmad hiven kísértél teljes napjain.
 Vajha lakhatnám az Úr hajlékiban éltem teljes napjain!

Mit kívánnak tőlünk az eucharistikus körmenetek?

CSAKNEM két évezrede Jeruzsálemben egy föltűnő menet keltett figyelmet. Megtörtént akkor az, a mit Zachariás próféta jövendölt volt meg. (9, 9.) Sionnak leánya számárnak vemhén látta városának falai között az ő Üdvözítőjét, igazságos királyát. A tanítványok lelkes csapata, a hozzája ragaszkodó népnek tömege ujjongva, örvendezve kíséri a szerény magatartásu, egyszerű öltözetű, de mégis mindenkire a felségesnek benyomását tevő Megváltót. Mig egyrészüik ruháit teríti utjába, a többiek magasra emelt kezükben pálmaágakat és olajfagallyakat lengetnek. Öröm, szent vidámság honol a szivekben, a mely magával ragad mindeneket, csak néhány kevély alak mélyen fekvő ravasz szeméből lövell elő sötét tekintet; mosoly, lelkesedés ül az arczokon, csak néhány sápadt, vértelen ajak szorul össze keményen, átkot mormogva maga elé.

Ez az első virágvasárnapi jelenet megismétlődik minden eucharistikus körmenet alkalmával, a midőn az Úr elhagyja csendes lakóhelyét, hogy megjelenjék künn az utczákon és tereken végigvonulva szerény alakjában, királyi pompától körülvéve, hivei és ellenségei között. Évente többször is van alkalmuk az isteni Üdvözítőt végigkísérni utjában az ő hiveinek. Van az Anyaszentegyháznak szabályai, a melyek a körmeneten való részvételtől rendelkeznek: megállapítják a sorrendet, a melyben a hívők rangjuk s az imádandó Oltáriszentséghez való közelebbi vagy távolabbi viszonyuk szerint tartoznak elhelyezkedni; megállapítják a szertartásokat, a melyek a legszentebb ostya külső tiszteletére vonatkoznak, a melyekbe azonban lelket önteni az egyesek buzgóságára van bizva. Ezt a szellemet, ezt a lelket kíséreljük meg ellesni az Úr Jézus virágvasárnapi kíséretétől, a melynek tagjai kezükben pálma- és olajágakat vittek, mig szívüket eltöltötte a pálma által jelképezett hit, az olajfa symbolumának megfelelő békeség és a szerény öltözetük által feltüntetett alázatosság.

***

I. A kereszténység nem külső formák halmaza, nem szellem nélkül szükölködő szertartások tömege, nem képmutató czeremoniák összehordása, mint a minő volt nagyrészt az ókori római nép vallása, mint a minő volt a klasszikus görögök istentisztelete, a mely hidegen hagyta a szívet, a mely üresen hagyta az elmét, a mely ki nem elégítette a lelket. Nem ilyen a katolikus kereszténység, mint ellenségei állítani szeretik: nem ily hideg, nem ily üres, mert szertartásain átcsillámlik a hit ragyogó fénye, a szertartások, a külső formák ez isteni eredetű napja. A legfölségebb Oltáriszentséggel tartatni szokott körmenetek is eme isteni kenyér irá-

nyában táplált benső, hittel teljes imáadásnak impozáns megnyilatkozásai. Hitünket, belső imádatunkat akarjuk külsőképen megmutatni a processziókon való részvétel által. Meg akarjuk mutatni, hogy hiszszük Jézus istenségét, hiszszük emberségét, valóságos, lényeges jelenlétét az Oltáriszentségben a kenyér igénytelen színe alatt. Leborulunk előtte a világ szeme láttára, előtte, mint Istenünk, Megváltónk előtt.

Az élő, a szív bensejében élő hit, a melylyel az Eucharisziával szemben viseltetünk, az első, a mit megkíván tőlünk a körmenetek isteni középontja, az Ur Jézus. Hogy mutassuk azonban hitünket lángolóknak, a mikor csak a hamu alatt szunnyadó, kialvófélben levő szikrához hasonló? Pedig hány kereszténynek a hite áll gyenge lábon épen az Oltáriszentség titkos irányában. Lelkesedést mutatni ott, a hol lanyhaság tanyázik, felbuzdulást szinlelni ott, a hol annak belső alapja nincs, nem egyéb, mint képmutatás, nemcsak keresztényhez, de egyáltalán értelmes emberhez sem méltó viselkedés. Ha tehát méltóképp, a körmenet céljának megfelelően akarunk az Ur kíséretéhez csatlakozni, készítsük rá elő lelkünket az élő hit fölébresztése által. Keressük meg szívünkben azt a kis lángot, a mely egyik szögletében pislog és éleszszük imádság, elmélkedés, önmegtagadás által addig, míg magasan nem lobog, míg át nem járja egész valónkat. Ha hittől áthatott lelket viszünk az isteni kenyér kíséretébe, akkor nem lesz üres a harangok zúgása, megértjük majd ércznyelvük szavát, a mely az Ur dicséretét zengi; akkor nem lesz értelem nélkül való a tömjének ég felé szálló füstje, a mely a szentek imáját jelképezi; akkor nem fog különösnek látszani a fényes nappal égő fáklyáknak és gyertyáknak a lángja, a mely a hit világosságát jelenti. Legyen hát elsősorban hit a szivekben, hogy méltóképpen kísérhesük az Urat földi diadalutjában.

II. Lengjen magasan a hit pálmája, de zöldeljen mellette a békének olajága is. Az Ur Jézus apostolainak örökségül a békeséget hagyta. «Békeséget hagyok nektek, az én békeségemet adom nektek, nem mint a világ adja, adom én nektek.» (János 14, 27.) Békeséget ad apostolainak és általuk az egész világnak. Az ő békeségét adja, a mely nagyon különbözik a világ békeségétől: «nem mint a világ adja, adom én nektek». A krisztusi békeség szükséges a kereszténynek minden tettehez. E nélkül nincs értéke Isten előtt a legnagyobb erőmegfeszítésnek sem, e nélkül semmivé törpül a leghősiebb önmegtagadás, a legbőkezűbb áldozatkészség, a legnemesebbnek látszó felbuzdulás. De viszont e békeség egy ital hideg víznek örök jutalmat szerez, egy falat kenyérért mennyországot ad, egy önzetlen jótanácsért végtelen boldogsággal fizet. Ez a békeség, a melyet az Ur a magáénak mond, folytonos küzdelem, állandó harcz, soha nem szünő tusakodás, ez a békeség nem a nyugalom, a tétlenség békesége a földön, hanem az Istennel való egyetértésnek mennyei jutalma. A világ és mindaz, a mi e szónak rossz értel-

mével összefügg, ellensége, halálos, esküdt ellensége Istennek és természetesen a vele való békeségnek is. A ki tehát békét akar e földön Istennel, annak meg kell küzdenie, kemény harcot kell vívnia a világgal, a világnak bűnre csábító, pokoli szellemével.

A Krisztus Jézus békesége nem más, mint a szív tisztasága, a lélek ártatlansága, bűnöktől való mentessége, a mi Isten barátjává az Ur Jézus igaz követőjévé teszi az embert. Ennek a békének kell honolnia a szívben, ha követni akarjuk a diadalutját járó eucharisztikus Urat. Kiséretünkkel hozzá való ragaszkodásunkat, odaadásunkat, vele való egyetértésünket akarjuk kifejezésre juttatni. Tehetjük-e ezt másként, mint ha lelkünket az ő békéje foglalja el? Ez a béke tehát a másik ékesség, a melynek a körmeneten résztvevő lelket kell ékesítenie. Ha oly szerencsétlen volt azonban valaki, hogy halálos vétek elkövetése által elvesztette az Úrral való egyetértésnek ezen alapját, ne jelenjen meg kíséretében, míg azt vissza nem szerezte. Tisztítsuk meg szívünket, ha lehetséges, gyónás által, vagy ha nem engednék meg ezt valakinek a körülményei, indítsa fel legalább szívében a tökéletes szeretet indulatát s tegyen ígéretet, hogy a legközelebbi alkalommal teljesen megtisztul egy jól végzendő gyónás által. Legyen tiszta a szívünk, lakozzék benne a krisztusi békeség üdítő szelleme, legyen benne igazi szeretet az Üdvözítő iránt és utálat minden bűn ellenében. A hitnek és ezen békeségnek a szelleme szebben ékesíti a proceszsiókon résztvevő lelket, mint bármi más, ez a kettő termékeny talajjá teszi szívünket úgy, hogy az áldás szavai nem lesznek sziklára ejtett magvak, hanem a százszorosát termő földet üdítő harmatcseppek.

III. Az Ur Jézus jeruzsálemi kísérete megtanít bennünket a mondottak szerint arra, miként használjuk föl a pálma által jelzett hitnek indulatát és miként ültessük el szívünkben a békét szimbolizáló olajfaágat, hogy az eucharisztikus körmeneteken magasztos céljuknak megfelelően vehessünk részt. Megtanítanak azok az őszinteségükben gyermekded lelkek minket ezenkívül még másra is, a minek a fontossága nem kisebb, mint az előbbi kettőé, sőt mondhatjuk, hogy vonzó jellemüknek e vonása oly bájt kölcsönöz a hitnek és a szívbeli békeségnek, hogy az Üdvözítő áldása biztosabban száll arra a lélekre, a mely e kedves tulajdonságnak birtokában van. Ez nem egyéb, mint az alázatosság. Kétségtelen, hogy sokan voltak akkoriban is, a kik gúnyos szemmel nézték a lelkesülő tömeget, a mely a szegény ács fiát Izrael királyaként ünnepelte. Bizonyára nem hiányoztak olyanok akkor sem, a kik megvető mosolylyal nézték le a szegénységében is isteni felségű Üdvözítőt, midőn kegyesen fogadta a nép önkéntes hódolatát. Ám a nép nem törődött a gúnyos mosolylyal, nem törődött a csipős megjegyzésekkel, hanem szívének egész melegével, őszinte, buzgó lelkesedéssel ünnepelte, üdvözölte, kísérte a várva-várt és végre felismert Messiást. Megfogamzott-e,

nép hívő szívében az alázatosság, a mely oly végtelen kedvessé tette hódolatát az Üdvözítő előtt. Alázatos volt a szívük annyira, hogy semmibe sem vették a rajtuk elkövetett igazságtalanságot. Nagy szükségük volt nekik az alázatosságra, de még inkább, százszorta inkább van szüksége erre a szellemre a mai kor hívő emberének. A megvettetés félelme, a gúnytól való réttegés hány lelket tart vissza hitének megvallásától! Hány bűnök okozója az igazi alázatosság hiánya! Az alázatosság, bármily paradoxonnak lássék is, nem egyéb mint büszkeség és pedig tiszteletreméltó büszkeség, a mely lenézi a gyávaságot, a meghunyászkodást az emberi tekintetek előtt. Sokan hisznek az Üdvözítőben, hiszik az Oltáriszentségben való titokzatos jelenlétét, érzik szívében a hozzája való vonzalmat, érzik, mint marad kiélegítetlen lelküknek az a vágya, hogy meghódoljanak nyíltan szívüknek isteni királya előtt, de nem képesek eleget tenni lelkük kívánságának, mert hiányzik nálunk az alázatosság, az a hősi erény, a mely áldozatot, bátorságot, nyílt homlokot kíván a gyarló embertől.

Lássuk azonban az éremnek másik felét is. Ha a gonosz szellem nem tudja az emberi lelket kikezdeni az egyik oldalon, megtámadja a másikon. Ha fegyvere, a kevélység célzott tévesztett az egyik irányban, rést keres a másikon. Ismeri az emberi lelket, a mely hiusággal van telve, a melyet a hiuság útján ejtett meg a paradicsomban is. Jó alkalmat vél látni a nyilvános körmeneteknél is alattomos támadására és, sajnos, sok esetben nem is csalódik. Hozzáférkőzik a vigyázatlan emberi szívhez, beléje lopózik észrevétlenül a hiuság résén s innen van, hogy annyian iparkodnak feltűnni a körmenetek alkalmával; innen van, hogy oly sokan akarják láttatni magukat ott, a hol mindennek Istent kell dicsőítenie. Legyünk azért résen, mert nagyon nehéz az alázatosság tökéletes gyakorlása. Ha leküzdöttük az emberi félelmet, ne essünk a másik végletbe, ne akarjunk tetszeni az embereknek. Gondoljunk azokra az angyalokra, azokra a mennyei seregekre, a kik velünk együtt kísérik az Urat diadalutjában, a kiket nem lát senki sem, csak az isteni Megváltó. Legyünk hozzájuk hasonlóak, legyünk méltó társaik. Kivánjuk, hogy bennünket se lásson senki, csak az Ur Jézus áldjon meg.

***

Élő hitet, tiszta szívet, őszinte alázatosságot kíván a Eucharisztianak Istene az ő kíséretétől. Nélkülük üres csillogás a körmenet, velük és általuk megható, lelkesítő ájtatosság. Egy tömeg, a melynek szeméből a bensőséges hitnek a fénye ragyog elő, a melynek arczára kiül az Istennel egyetértő szívnek derűs békéje, a melynek egész magatartásán végigömlik a lélek alázatossága, az a tömeg lelkesít, buzdít, hitet éleszt, a mint azt Diderot is megvallja, így irván: «Soha sem nézhettem azt a tiszteletet parancsoló ruhákba öltözött papok hosszú sorát, soha sem nézhettem a fehér-inges ministráns-

fiukat, soha sem nézhettem azt a tömeget, a mely ájtatos csendben vonult fel, a nélkül, hogy meg ne illetődtem volna. Soha sem hallhattam a pap-ságtól megkezdett s a férfiak, nők, gyermekek seregétől folytatott ünnepi éneket a nélkül, hogy szívem legbenseje meg ne rezdült volna, a nélkül, hogy egész valóm szent és vallásos érzelmekkel el ne telt volna, a nélkül, hogy szememből forró könnyek ne folytak volna. Van mindebben valami leirhatatlanul hangulatos, megindító és ájtatosságra gerjesztő vonás». Mi is kelthetünk ily benyomásokat másokban, de csak akkor, ha hit, békeség s alázatosság birtokában vagyunk. Legyünk rajta, hogy úgy legyen!

Mészáros Aladár.

A mi reménységünk.

«O salutaris Hostia,
Quae coeli pandis ostium!
Bella premunt hostilia,
Da robur, fer auxilium.»
(Aqu. szent Tamás.)

DIDŐN az ifju Konstantin császár Róma fölszabadítására sereget vezetett a gögös Maxentius ellen s a vállalatában nem tapasztalta az istenek remélt segítségét, az egy igaz Istenhez fordult, adná tudtára valami jellel, vajjon van-e mentség számára. S ime, fénylő kereszt jelent meg az égen e fölirattal: «In hoc signo vinces!» E jelben győzni fogsz! Zászlajára keresztet varratott Krisztus Jézus nevének kezdőbetűivel. Így indult a küzdelemre Nagy Konstantin, s a győzelem övé lett.

A kereszténység századaiban is az Egyház különféle viszontagságai közepette mindig valami kedvező jel tűnt föl az égen: így domborodott ki egymásután a kereszt, az Oltáriszentség, Jézus szentséges Szívének és — a mit már előbb kellett volna emlitenem — a boldogságos Szűz különös tisztelete.

Korunkban, a XX. század elején, nem durva, pogány ellenséggel kell küzdenie az Egyháznak. Saját fiai lázadtak föl. «Fremuerunt gentes.» (Zsolt. 2, 1.) Forronganak a népek és nemzetek. Ez nem a nyers erőszak, hanem eszmék harcza, ellentétes világnézetek mérkőzése. Le akarják rázni Krisztus igáját. Kitérölni az emberi szivből a krisztusi szeretet eszméjét. Kiverni az elméből Krisztus jótéteményeinek emlékezetét. De még tovább menve eltüntetni szeretnék Krisztus nevét a történelemből.

Az emberiségnek ez a typusa épenséggel nem új. Már Jézusnak földi életében ott settenkednek körülötte a zsidók, lesve az alkalmat, mikor kövezhetnék vagy ölhetnék meg őt. «Nem akarjuk, hogy ez rajtunk uralkodjék» (Luk. 19, 14.) — jelmondatává lett ez a világ fiainak. S az embereknek ez a cso-

portja mindig elég nagy volt, de talán sohasem volt oly hatalmas, mint épen az utóbbi időben. Elemi erővel folyik tovább a harcz Krisztus ellen. Kiadva a hadi rianó: «Szaggassuk ei kötelékeit és rázzuk le magunkról igáját!» (Zsolt. 2, 3.)

S előáll az Egyház és — hogy ugy mondjam — homeopata gyógy-módot ajánlva így szólal meg: vissza Krisztushoz! vissza a krisztusi elvekhez! Tehát az orvosság sem egészen új, akárcsak a betegség.

Még élénken emlékezetünkben lehet az a tény, hogy a megdicsőült XIII. Leó pápa a századforduló alkalmával az egész emberiséget följánlotta Jézus szentséges Szívének. Ezáltal mintegy az Egyház zászlajára fölvonta Jézus Szívének képét — reménysugárul az új század folyamán. «Ime most — ugymond — egy más örvendetes jel lebeg szemeink előtt: Jézus szentséges Szive, mely fölött lángáradatban a kereszt ragyog. Ebbe kell helyeznünk minden reményünket, e Szivtől kell könyörögnünk és várnunk az emberi nem boldogulását és üdvét.»*

S megszólal ugyancsak XIII. Leó pápa és nagyszerű hattudalában ezeket mondja: «Üdvösnek és hasznosnak láttuk az egész emberiséget különös ünnepélyességgel Jézus legszentebb Szívének följánlani... Most pedig ugyancsak az Egyház sorsát gondos szemmel vizsgáló apostoli szeretet arra indit, hogy ne mondjuk sürget, miszerint intézkedéseinkre mintegy a koronát föltegyük azzal, hogy a hívő népnek legmelegebben ajánljuk a legméltóságosabb Oltáriszentséget, Üdvözítőnknek... a szive mélyéből származó ez ajándékát, mely a megváltás üdvös gyümölcsei szétárasztásának leghathatósabb eszköze.»**

A XIII. Leó kezéből kiesett zászlót fölragadta a dicsőségesen uralkodó X. Pius pápa. Magasra lobogtatva kigöngyöli a zászlót s megjelenik rajt a kép. A kép a régi, de kiegészítve: az előbbi jelvények mellett előtűnik egy másik is. Sürgeti a boldogságos Szűz gyermeki tiszteletét, ajánlólag rámutat Jézus szentséges Szívének tiszteletére s hathatósan szivünkre-lelkünkre köti a legméltóságosabb Oltáriszentség kegyeletes szeretetét. E triászban látja biztosítékát nagyszerű föladata megoldásának: «ut instaurentur omnia in Christo».

Valóban, szűz Mária, Jézus Szive és az Oltáriszentség gyakorlati tisztelete leghatalmasabb tényezői a hitélet fejlődésének s a katolikus restauratio nagy munkája előmozdításának. E hármasság szövetség ugyanis összoglalatja az egész katholicizmusnak. Ugy hiszem, ez nem szorul bővebb igazolásra.

Kivált az Oltáriszentség tiszteletéről lehet mindezt elmondani. Az Oltáriszentség ugyanis központja és forrása az egész hitéletnek. S ép azért az

* Encycl. 25. Maji 1899: «Annum sacrum».

** Encycl. 28. Maji 1902: «Mirae charitatis».

Oltáriszentség tisztelete melegágya a hitélet minden megnyilatkozásának, minden katolikus mozgalomnak, rugója minden ily irányu tevékenységnek. «A katolikus Egyháznak — neves történetírónak* találó megjegyzése ez — az isteni tisztelet végzésén s a szentségek kiszolgáltatásán kívül még sok más föladatot kell megoldania s e föladatok véghezviteléhez az Eucharisztia adja a kiapadhatatlan erőkészletet. Ezen föladatok — sokféleségük daczára is röviden áttekintve — vonatkoznak: Isten földi országának terjesztésére, a krisztusi elveknek kialakítására az egyénben, családban és közéletben, végül a hit titkainak a kimélyítésére a theologiai tudomány és azok megjelenítésére az egyházi művészet által. Ez a három főfeladat, a melynek teljesítésében a katolikus férfiak és nők ezrei fáradoznak, kik mindmegannyian az Oltáriszentségből meritenek erőt sokszor oly terhes vállalkozásuk megvalósítására.» Joggal állapítható meg tehát, hogy az Egyháznak és tagjainak boldogulása, üdve és egész misztikus élete a szentségek szentségében gyökerezik.

Legfőbb reménységünket képezi az Oltáriszentség. Reményünk záloga pedig az Oltáriszentség gyakorlati tisztelete. Hát terjesszük is a szentségi műveket, hogy megvalósuljon az óhaj: «Adveniat regnum tuum eucharisticum! Jöjjön el a te szentségi országod!»

Till Kálmán.

A csodálatos ostya.

AXII. SZÁZAD közepe táján Dabranban, egy északnémetországi kolostorban, miután kiállotta a dánok gyakori betörését, a zárdai fegyelem kezdett újból fölvirulni és a szerzetesek a keresztény civilizáció jótéteményét sikerrel terjesztették a vad népek között. Egy csodálatos esemény, mely 1114-ben történt, hatalmasan támogatta a missionáriusok fáradozását. A husvéti ünnepen megszámlálhatatlan sokaság ment a kolostorba, hogy az Egyház magasztos ünnepén résztvegyenek.

Egy környékbeli juhász, a ki inkább tudatlanságból, mint gonoszságból keveset adott a vallásra, tisztán különczködésből szintén elment a többiekkel.

Elment a templomba, a többiekkel együtt végig hallgatta a szentmisét, melyben figyelte a szertartásokat, a nélkül, hogy megértette volna. Midőn látta, hogy a sokaság az oltárhoz járul, ő is letérdelt az áldozók közé és magához vette a szent ostyát a nélkül, hogy tudta volna, mit tesz ez által.

* Dr. Albert Ehrhardt: «Das religiöse Leben in der katholischen Kirche.» S. 211. — Idézve e műben: «St. Vinzenz von Paul und die heiligste Eucharistie». Von Vinzenz Ludwig. Wien, 1905; S. 20.

Észrevette azt a mély tiszteletet, melylyel a hívők a vallás ezen aktusát végezik, így arra a következtetésre jutott, hogy mégsem volna egészen illő, hogy azt a kenyeret, melyet épen most magához vett, megegye. Azt gondolta, annak valami értékes dolognak kell lennie, melyben valami titkos erő lakozik, azért elhatározta, hogy azt jól megőrzi, mint valami talizmánt nyájának védelmére és oltalmára. Pásztorbotjának végét hamarosan behasította s gondosan elrejtette bele a szent ostyát.

E közben este lett. Alig végezte el a juhász szentségtörő munkáját s dugta a földbe botját, midőn egyszerre azt a gyanutlan tabernakulumot fényözön vette körül. A hajnalpirhoz hasonló fényözön áradt ki belőle s keresztül tört az éj sötétjén. Jóllehet a pásztor botját más helyre vitte, a fény mindenüvé követte. Ez a csodálatos jel jó ideig tartott. Minden este, midőn a menny királya az ég kék sátorára ezer napocskát gyujtott, az éjbe borult völgy mélyén isteni fényesség hirdette a Megváltó titokzatos jelenlétét. A körökörül lakó emberek távolból szemlélték, a mint a pásztort és nyáját körülveszi a különös fényár, s félelmükben keresztet vetettek magukra és nagy kerülőket tettek, hogy a «bűbájossal» ne találkozzanak.

A hír elterjedt az egész vidéken, a különös eseményt már a legkülönbözőbb módon magyarázták és eljutott a püspök fülébe is, a ki vizsgálatot rendelt el. Midőn a valódi tényállást megállapították, a csodálatos ostyát ünnepélyesen visszavitték a kolostor templomába. A faluban engesztelő ájtatosságot tartottak nagy sokaság jelenlétében. Számos csoda történt azóta a dabrani templomban, melyben a szent ostyát őrzik.

A szentségi áldás csodálatos gyümölcse.

URNAPJA volt. Mindenki azon fáradozott, hogy az oltárokat, melyeken a körmenet alatt áldás osztatik, fölállítsák. Minden szépet és drágát előkerestek, hogy az elrejtett istenség fölvonulását méltóan megünnepeljék. Csak Richard gróf palotájának lakói nem indultak meg. Aggodalom és fájdalom uralkodott a szép termekben: a tizenkét éves reményteljes fiú, a ki eddig a grófnak és a jószivü grófnénak öröme és gyönyörűsége volt, súlyos betegen feküdt. A harangok már hirdették az urnapi ünnepség kezdetét s csengő hangjuk fölébresztette a fiút gyöngye álmából. «Mama — szólt erőteljesen — miért harangoznak most?» — «A harangok a szent urnapját hirdetik, kis angyalom.» — «Oh, mily szép ünnep! Tavaly én is ott lehettem, miután a szent áldozáshoz járultam. Oh, hogy oly gyöngye vagyok ma. Apus, szabad kérnem, hogy reggel az ablakhoz vigyenek, hogy a körmenetet láthassam? Oh, az édes Istenke meg tudna engem gyógyítani, reggel kérni fogom ezt.»

A gróf és a grófné mélyen meg voltak indulva fiuk őszinte, gyermeki áhítatótól s a maguk részéről is ki akarták fejezni hitüket Krisztus csodatevő erejében; elhatároztak, hogy kastélyuk előtt a lehető pompával oltárt fognak fölállítani, mért megemlékeztek az evangelium szavairól: «Midőn Jézus látá hitüket, meggyógyította a vízkórban szenvedőt s elbocsátá őt».

Fölvirradt a szent nap. A napnak ragyogó szép sugarai széteszlatták a felhőket a hegyekről, a levegő megtelt harangszóval, az utak a leggyönyörűbb virágdiszben pompáztak, de Richard gróf oltára, a mint a körmenet közeledett, mindjárt magára vonta mindenkinek a figyelmét. Aranytól és ezüsttől tündöklött minden. A gróf és grófné égő gyertyákkal várták az elrejtett Isten megérkezését, közöttük volt a kis fiu betegágya, kinek arcza és kezei halotthalványak voltak, mint a viaszok.

O salutaris hostia, hangzott már a távolból. Oh, az üdvnek szent ostyája, ki megnyitod a menny kapuit, lásd, mily izzón lángol a harcz, adj erőt nekünk, hozz segélyt a szükségben! — Gyermeki ártatlansággal könyörgött a fiu: «Uram, ha akarod, meggyógyíthatsz engem!» — És a pap, valamint az egész sokaság mélyen meghatva a rendkívüli látványtól, áldást adott neki a legszentebb Szentséggel.

Az Ur e nyilvános hitvallást ezuttal rendkívüli kegyelemmel akarta megjutalmazni. Örömpesve kiáltott föl a fiu, midőn a körmenet a templomba visszatért: «Mindig jobban leszek és erősebb, az édes Üdvözítő segített rajtam». Valóban, a javulás rohamosan haladt és a fiu egészen meggyógyult. A következő évben Richard gróf kastélya előtt ugyanazon oltárt lehetett látni, rajta aranyozott betűkkel: «És visszaadá őt anyjának!»

Vasárnap reggel.

(Kép az életből.)

A HARANGOK nagymisére szólnak a toronyból. Oda sietnek mind, asszonyok, gyermekek, férfiak, egészségesek és gyöngék, vigak és a kiknek szívet titkos bánat nyomja. Benn a magas, szent csarnokokban, a hívő sokaság örömeke közt, szentségi Istenük közelében elfeledik bajaikat, mert a pap az Ur nevében vigaszt és bátorságot önt beléjük. Mennyivel könnyebben viselik most keresztjüket!

A tömegben áll egy anya, mellette gyermeke. Összekulcsolja a kicsikének kezeit s kezével a főoltárra mutat. Mereven bámul a fiu az oltárra. Tekintetével követi a papnak minden mozdulatát. Néz, csak néz oly idegenül, oly csodálkozva a szemei elé táruló képre, a lobogó gyertyákra, a tarka

virágokra, a tövissel koronázottra, ki vérrel borítva a kereszten függ, a jószágos Asszonyra, karján mosolygó gyermekkel, a ki mintha integetne neki, ah, oly idegenül néz, mintha anyát és gyermeket nem ismerne. S aztán anyjára fordítja nagy, kérdő szemeit, mintha kérdezni akarná őt, de ajkai némán lezárva maradnak, s csak szomoruan és sóvárogva tekint a szemébe. És az anya rámosolyog szive kedveltjére, de ez a mosoly olyan fájdalmas, ah, úgy fáj neki gyermekének tekintete és a kicsi fejcskáját gyöngéden ismét a főoltárra fordítja s összekulcsolja gyöngé kacsóit.

És most csönd lett.

A pap leveti ünnepi ruháját s föllép a szószékre. Ajkairól az élet, vigasz és bátorítás igéi hangzanak. Merően csügg száján a hívők tekintete, mozdulatlanul figyelik szavait.

A gyermek szemeivel kísérté a papot. Sokáig nézett rá oly idegenül, oly érthetetlenül. És aztán anyjára tekintett; de az anya szeme nem adott feleletet a kedves gyermeknek. Tekintete le volt bilincselve; a szónokon csüngött, ki ott fön állott s arcza oly átszellemült, derüs és boldog volt.

A kicsike bámul, keresi az összefüggést s nagy, csudálkozó szemeit kérdően jártatja a szónokról anyjára s anyjáról a szónokra ott, abban a fehér ruhában.

A predikácziónak vége. A hívők lassankint elhagyják az Isten házát, csak egy kis csoport térdel mély áhitattal az Istenanya oltára előtt. Oda irányítja lépteit az anya fiával. Ő is akarja még üdvözölni az Istenanyát a kis Jézuskával. Sokáig pihen tekintete a kedves csoporton, májd a Fiut nézi, májd anyját. De egyszerre oly szomorú lesz tekintete, vonásaira kimondhatatlanul mély fájdalom ül; egy gondolattól megremeg, térdre hull s szabad folyást enged könyeinek.

Szegény anya! Miért vagy oly szomorú? Hát nem vagy te is anya? Nincsen neked is gyermeked? De oh, azt az édes anya nevet még nem hallotta gyermekétől: mert az — siketnéma.

Valóban, szegény anya! Szegény siketnéma gyermek!

Kedves olvasó! Belenéztél valamikor ilyen gyermeknek kérdő szemeibe? Olvastad ebben a néma, mélyen szomorú tekintetben ártatlan lelkének sóvárgását? Megértetted ezt a félénk, esdő kérést, melyet ez a néma tekintet hozzád intézett? — «Mondd, oh, mond meg» — így van ez beleírva azokba a kérdő gyermekszemekbe, melyek rád oly ábrándosan, oly különösen, oly érthetetlenül tekintenek.

Te szegény gyermek! és nem tud neked senki feleletet adni? Hát te nem fogod tudni soha, a mi az emberi lelket oly magasra emeli? És mindig rejtve fog előtted maradni, mit jelent az a fiu ott anyja karjaiban, mit tett érted a kereszten s mi vár rád egykor, ha ártatlan lelked előtt megnyílnak az örök élet kapui?

Keresztény Charitas! Neked adom ezt a gyermeket! El tudnád magadtól utasítani? Be tudnád hunyni szemedet e néma, bánatos tekintet előtt? El tudnál menni hidegen ezen éhező lélek mellett? Oh, nézd, szeretné bilincseit széttépni, szeretne ő is kikiáltani az Isten csudálatos alkotásába, szeretne belevegyülni az Isten műveinek örömdalába, szeretné tudni, fölfogni, megérteni, miért oly vidám és boldog körülötte minden; szeretné ő is ismerni a hatalmas, jóságos mennyei Atyát, a ki mindent teremtett; a kihez minden visszavágyik, szeretné őt imádni, szeretni, dicsérni és magasztalni.

Neked, kedves olvasó, a jó Isten megadott minden érzéket. Zsenge gyermekkorodtól fogva hallgattad az anyai szót, mely neked a mennyei Atyáról beszélt s anyád ölében dadogtad az első gyermeki imát. Az anya hangja hatolt, mint első csodálatos kinyilatkoztatás tudnivágyó lelkedbe s a te magad gyönge hangja volt az első gagyogó üdvözet, melyet Teremtődnek küldöttél. Így voltál vele mindig a szeretet boldog cséréjében. Meg tudod becsülni, minő nagy adományt kaptál? Fölfogtad azt a nagyszerű kiváltságot, melyben részesültél? Gondoltál valamikor arra, mennyivel szerencsésebb vagy szegény felebarátaid ezreinél?

Olvasd azoknak a szegényeknek néma tekintetében, a kik siketek és beszélni sem tudnak — a te kiváltságodat, szerencsédet s talán — hálátlan-ságodat! Megköszönted valaha a mennyei Atyának ezt az adományt? Nem éltél velük vissza?

Egy eucharisztikus csoda.

PÁRIS környékén egy szép és kellemes völgyben, zöldelő erdőségek köze-pette emelkedett a középkorban egy nagy kolostor. Különösen híres volt kegyelemkápolnája miatt, mely éveken át nagy zarándoklatoknak volt célpontja. Az, a mi az embereket ebbe a magányba vonzotta, egy csoda volt, mely ott 1240-ben történt.

Több szerzetes ugyanis zugolódott az Egyház azon határozata miatt, mely a hívőknek a kehely használatát megtiltotta és a papoknak meghagyta, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentséget csak a kenyér szine alatt szolgál-tassák ki. Ezért társaik hitét és engedékenységét is meg akarták ingatni olyanforma beszédekkel, mint: «Lehetetlen hinni, hogy Jézus Krisztust egészen magunkhoz vesszük, ha a konszekrált ostyával együtt nem nyújtjuk egyuttal a konszekrált kelyhet is. Ezért kötelességünknek tartjuk, hogy e rendeletről az engedelmisséget megtagadjuk». De beszédeiket senki sem méltatta figyelemre.

Azt felelték nekik: «Az Egyház bölcs; ezen rendeletével nem vesz el semmit azon Isteni kincsből, melyet a szent áldozás alkalmával gyermekei között szétoszt: Krisztus mindegyik szin alatt egészen jelen van, megosztás és kisebbedés nélkül. Meg vagyunk győződve, hogy ez igaz, mert az Egyház az, ki ezt tanítja s azt is tudjuk, hogy ő mindig okosan jár el és nem tévedhet».

Ez a szép felelet azonban nem gyakorolt üdvös hatást a szerencsétlen szerzetesek szívére; egy ördögi gög elfojtott bennük minden nemesebb érzést és hitték egyuttal, hogy a papok a két szin alatti áldozásra jogot formálhatnak.

Elmentek hát egy reggelen a kolostor priorjához és kérték őt, legyen szabad mindkét szin alatt áldozni s kérelmüket bizonyították ezer semmitmondó érvel. A prior meg akarta őket győzni tévedésükről; kárbaveszett fáradság; és az ügyet, melyet nem tudott szerencsés végre juttatni, az Isten kezeibe ajánlva, ily szavakban tört ki: «Isteni Megváltó, méltóztassál szegény eltévelyedett testvéreinknek a nagy szentségi titokra nézve az igazságot magad kinyilatkoztatni, hogy értelmüket a hitnek alávéssék és hitetlenségük miatt az önmegtagadó, töredelmes élet gyümölcsét el ne veszítsék».

Isten kegyesen meghallgatta ezen imát, hogy az elvakultság sötéttségét a makacs szerzetesekről elriaszssa. A tiszteletreméltó elüljáró szentmisét mutatott be érettük. Akkor, midőn a szent ostyát megtörte, az oltáron fekvő patena egyszerre vérrel telt meg. Adott jelre a hitetlen szerzetesek az oltárhoz közeledtek. Megkövülve állottak a bámulattól. Így hát nyilvánvalóvá lett, hogy a vér ép úgy jelen van a szent ostyában, mint a kehelyben. A celebrans a két elvált részt ismét összeteszi és ime, a vér újból visszatér oda-a nélkül, hogy bármi nyomot hagyott volna hátra. Eltelve bánattal magaviseletük miatt, a testvérek megértették az igazságot, hogy Krisztus teste és vére, istensége és embersége a föltámadás után többé szét nem választható és meggyőződtek a trienti zsinat által definiált tan igazságáról, mely így hangzik: «A ki mondja, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentségben Jézus Krisztus mindegyik szin alatt teljesen és egészen nincsen jelen, átok alatt legyen».

Nincs okuk tehát a hívőknek a szentáldozást illetőleg a papokra irigykedni: mert az egyszerű és erős hit mondja, hogy mindazok, kik az Ur testében osztozkodnak, egyuttal drága vérét is magukhoz veszik.

KIMUTATÁS.

A Budapesti Központi Oltáregyesület által 1905-ben adományozott egyházi szerelvények jegyzéke.

1. Az esztergomi egyházmegyében.

Vámos-Mikola:

- 1 fehér palást stolával
- 1 fehér miseruha.

Kis-Vendégh:

- 1 viola miseruha
- 1 alba
- 1 karing
- 2 vállkendő
- 2 oltárterítő 250—90.

Hédervár:

- 1 ciboriumköpenyke.

Balassa-Gyarmat.

A Mária Valéria kórház részére:

- 1 vörös miseruha
- 1 kis ciborium
- 1 fekete magánstola
- 1 viola-fehér magánstola.

Selmeczbánya. A kórházi kápolna részére:

- 1 ünnepi fehér miseruha
- 1 ünnepi alba.

Budapest. Az Irgalomházának kápolnája részére:

- 1 világos miseruha
- 2 világos dalmatica.

Budapest. A III-ik kerületi Irgalmas nővérek kápolnája részére:

- 1 köznapi vörös miseruha.

Selmeczbánya. A nevelőintézeti kápolna részére:

- 1 fehér miseruha.

Budapest. A budai ifjusági Mária-Congregatio kápolnája:

- 1 monstrancia
- 1 fehér palást stolával
- 1 velum.

Bozók. A csákóczi kápolna részére:

- 1 tabernaculum (rajz)
- 2 tabernaculum gyertyatartó
- 2 tabernac. corporale.

Pöstyén:

- 1 fehér miseruha
- 1 fekete miseruha
- 1 vörös miseruha
- 1 kehely
- 2 alba
- 1 misekönyv.

Gerencsér:

- 1 fehér miseruha
- 1 világos vecsernyepalást stolával
- 2 corporale
- 2 vállkendő
- 6 kehelytörlő
- 6 kéztörlő
- 2 palla
- 1 őv
- 1 alba.

Kis-Apáthi:

- 1 fekete palást stolával
- 2 corporale
- 2 vállkendő
- 6 kehelytörlő
- 6 kéztörlő
- 2 palla
- 1 alba.

Alsó-Várad:

- 1 öröklámpa
- 1 beteglátogatási szelence
- 1 olajtartó (I.)
- 1 ostyasütővas késekkel.

*Alsó Ipoly-Nyék.**I. A mater részére:*

- 1 világos vecsernyepalást stolával
- 1 ünnepi alba
- 1 karing
- 2 corporale.

II. Az inámi filia részére:

- 1 fekete miseruha
- 1 alba
- 1 karing
- 2 corporale
- 6 kehelytörlő.

Szent-Kereszt. A Pálosok zárdatemploma részére:

- 1 vörös miseruha
- 1 viola vecsernyepalást stolával
- 1 velum
- 1 alba.

Héregh :

- 1 vegyes színű miseruha
- 2 vállkendő
- 6 kehelytörlő
- 6 kéztörlő
- 1 öv
- 4 ministránsing.

P.-Eperjes :

- 1 burza
- 1 pacificale
- 1 Oltáriszentséget kísérő lámpa.

Cs.-Kürth :

- 1 viola miseruha
- 2 tabernaculum gyertya-
tartó (álló)
- 1 füstölő tömjéntartóval.

Negyed.:

- 1 viola miseruha

- 1 viola vecsernyepalást
stolával
- 1 füstölő tömjéntartóval.

*Szent-Endre. Az inté-
zeti kápolna részére :*

- 1 fehér miseruha.

*Budapest. A vakok in-
tézeti kápolna részére :*

- 1 ciboriumköpenyke
- 1 alba
- 1 karing
- 2 vörös ministransruha
- 2 ministransinggel.

Ó-Gyalla :

- 1 fehér miseruha
- 1 világos palást
- 1 viola miseruha
- 1 alba.

Horvátgurab :

- 1 viola vecsernyepalást
stolával
- 1 füstölő tömjéntartóval
- 1 fekete magánstola.

*Százdi filia részére.**A deméndi plébániához
tartozik :*

- 1 fehér vecsernyepalást
stolával.

Alsó-Györöd :

- 1 ciborium.

*Budapest.**A szent Imre-társulat
házikápolnája részére :*

- 6 kehelytörlő
- 2 vállkendő.

2. A nyitrai egyházmegyében.*Nagy-Divina :*

- 1 világos vecsernye-
palást stolával
- 1 füstölő tömjéntartóval
- 1 karing
- 1 antipendium 347—44.

Turzófalva :

- 3 corporale
- 6 kehelytörlő
- 6 kéztörlő.

Roszina :

- 1 viola vecsernyepalást
stolával
- 1 fekete magánstola.

Lutissa :

- 1 ünnepi fehér miseruha
- 1 alba (nagy)
- 1 karing
- 6 corporale
- 3 vállkendő
- 10 kehelytörlő
- 10 kéztörlő
- 2 palla
- 1 öv.

Trencsén :

- 1 fekete palást stolával
- 2 fekete dalmatica
- 1 alba
- 2 corporale

- 2 vállkendő
- 6 kehelytörlő
- 6 kéztörlő
- 4 palla.

Alsó-Tirsina :

- 1 világos vecsernye-
palást stolával
- 1 alba
- 1 karing
- 2 vörös ministransruha
- 2 ministránsing

*Mocsonok. A szent
Kereszt kápolna részére :*

- 1 viola palást stolával
- 1 karing

3. A váczi egyházmegyében.

Rákosliget:

1 fekete miseruha
1 világos vecsernye-
palást stolával
1 alba
2 vörös ministránsruha.

*Csömör. Az új mátyás-
földi filiatemplom ré-
szére:*

1 világos vecsernye-
palást stolával
1 burza
1 ciboriumköpenyke
1 ciborium
1 monstrancia
1 öröklámpa
1 füstölő tömjéntartóval
1 alba
3 vállkendő

3 corporale
6 kehelytörlő
6 kéztörlő
3 palla.

*Kösd. Pencz filia
részére:*

1 ciborium
1 beteglátogatási sze-
lencze
1 olajtartó (I.).

4. A székesfehérvári egyházmegyében.

*Ercsi. A házikápolna
részére:*

1 fekete miseruha
1 ciboriumköpenyke
1 öröklámpa.

*Budakeszi. A házi-
kápolna részére:*

1 füstölő tömjéntartóval
1 pacificale.

*Lovasberény. A zsám-
béli novitiatus részére:*

1 kehely patenával
1 ciborium
1 viola miseruha
1 fekete miseruha
(Csekonics gróf).

5. A győri egyházmegyében.

Német-Keresztur.
A házikápolna részére:
1 kehely patenával.

6. A pécsi egyházmegyében.

*Regöly. A házikápolna
részére:*
1 fehér miseruha
1 vörös miseruha.

7. A veszprémi egyházmegyében.

Zala-Csány:

1 mennyezet 4 rúddal.

Borzavár:

1 kehely patenával
3 canontábla.

Szent-Bekkáta.

I. A mater részére:
2 vörös ministransruha

*II. Mindszentkállai filia
részére:*

1 kehely megaranyozása
1 fehér miseruha
1 alba
2 vállkendő
2 corporale
6 kehelytörlő
6 kéztörlő
2 palla.

*Szegvár. A házi-
kápolna részére:*

1 kehely patenával.

Salamon:

1 zöld miseruha
2 karing.

<i>Jásd:</i>	1 velum	1 olajtartóval (I.)
1 mennyezet 4 ruddal.	1 burza	1 ünnepi alba
<i>Miháld:</i>	1 beteglátogatási sze-	1 ünnepi karing
1 kehely megaranyozása	lencze	1 oltárterítő 360—170.

8. A besztercebányai egyházmegyében.

<i>Dóval:</i>	6 kéztörő	<i>Z.-Lipcse:</i>
1 viola miseruha	1 őv	1 ünnepi alba
† vörös miseruha	1 oltárterítő 300	1 ünnepi karing
10 kehelytörő.	1 misekönyv.	2 viola ministránsruha.
<i>Baczúr:</i>	<i>Z.-Radvány:</i>	<i>Czach:</i>
1 öröklámpa	1 viola vecsernye-	1 fehér-viola magánstola
1 ciboriumköpenyke	palást stolával	1 burza
1 burza	2 viola magánstola	1 beteglátogatási sze-
1 ostyasütővas késekkel	1 feltámadási szobor.	lencze
1 doboz ostyák tartására	<i>Tót-Prona:</i>	1 olajtartóval (I.)
1 üveg az ujjak meg-	1 kehely patenával	1 corporale
mosására	1 monstrancia	1 palla
1 karing	1 fekete miseruha.	2 kehelytörő.
2 corporale		<i>Geletnek. Szénásfalu</i>
2 vállkendő		<i>filia részére:</i>
6 kehelytörő		1 fehér miseruha.

Összes hátralékos előfizetőinket kérjük, sziveskedjenek az előfizetési díjakat minél előbb beküldeni.

A lap kiadása óriási költségeket hárít az Oltáregyesületre, s ha a díjak pontosan be nem folynak, a lap kiadási költségeinek hiányát csak az egyesület szent céljainak rovására lehet pótolni.

Egyben kérjük régi előfizetőinket, kegyeskedjenek ismerőseik körében lapunkat ajánlani, őket előfizetésre buzdítani, mert csak az előfizetők számának tetemes emelkedése esetén lehet a fokozott igényeket kielégíteni.

Oltáregyesületi ügyek.

Világszemle az Oltáregylet működéséről.

E czim — megvallom — első tekintetre kissé merésznek tűnik föl. Lehetséges-e rövid dolgozat keretében az Oltáregyletnek világszerte áldásos működéséről kellő tájékozást adni? Szerintem lehet. Hiszen az Oltáregyesület szervezete olyan, hogy mindenfelé vannak góczpontjai, melyek igazodásul szolgálhatnak, akár a tengeren a világítótornyok; ha tehát az ily góczpontok — s ezek a főtársulatok — működését ismerjük, valamelyes képpel birunk a körjük csoportosuló kisebbrendű egyesületek tevékenységéről is.

Tudvalevőleg 1848-ban keletkezett az Oltáregyesület *Brüsszelben* (Bruxelles). 1853-ban már főtársulattá lőn emelve a brüsszeli egyesület, de csak Belgium területére érvényes joghatályal.

Idővel az apostoli Szentszék brévéivel egyéb országokban is lettek engedélyezve főtársulatok. Így Bajorország területére: *Münchenben*; Ausztria részére: *Bécsben*; Hollandia szá-

mára: *Rotterdamban*; s azonkívül *Rómában*. Mindezen főtársulatok fölhatalmazást nyertek, hogy az illető országban keletkező Oltáregyleteket bekebelezzék s ezáltal azokat a társulat lelki javaiban részesítsék.

A brüsszeli egyesület mint főtársulat 1873-ban nyerte meg a kiváltságot, hogy a világ bármely táján keletkező oltáregyleteket bekebelezhesse. Csupán Róma városa lett a brüsszeli főtársulat joghatósága alól kivéve; Rómában ugyanis akkortájt már létezett főtársulat az «alle Quattro Fontane» nevezetű templomban.

Ilyen volt az Oltáregyesület szervezete jó ideig, míg 1879-ben változás állott be. Az örökimádás-apácák tudniillik Rómában is házat nyitottak, mire a brüsszeli főtársulat a szent bucsuk bizottságának 1879 febr. 1-én kelt határozatával ide Rómába helyeztetett át. A püspökök és szerzetesek kongregációja 1880 jan. 12-én megerősítette ezen főtársulat szabályzatát; XIII. Leó pápa pedig 1881 jan. 21-ről keltezett brévéjével helybenhagyta a főtársulat székhelyének áttételét. A Szentatya egy későbbi, 1895 jul. 30-án kelt brévéjével a római főtársulatot törzstársulati (prima-primaria) czimmal tüntette ki. Ebbe, mint a bekebelezésre kizárólagos jogu főtársulatba minden alakuló Oltáregyesület bekebelezendő. A törzstársulat székhelye Rómában: Casa delle Adoratrici perpetue. — Via Nomentana 4.

Midőn a brüsszeli főtársulat székhelye Rómába lett áthelyezve, ebbe teljesen beolvadt az «alle Quattro Fontane» templomban létezett főtár-

sulat, mivelhogy egy helyütt két fő-társulat nem állhat fönn.

Alimonda biboros, a törzstársulat protektora, 1884-ben a bécsi fő-társulathoz intézett [levéleben azon óhaját fejezte ki, vajha az egyes országokban fönnálló fő-társulatok a római törzstársulathoz csatlakoznának. Ezen óhajnak meg is lett a hatása. Jó példával jártak elő a müncheni és bécsi fő-társulatok.

Ezen szervezete mellett az Oltár-egyesület az utóbbi évtizedekben a szegény templomok fölszerelése és a szentségimádás rendezése terén elévülhetetlen érdemeket szerzett mindenfelé: Belgiumban, Hollandiában, Franciaországban, Németországban, Ausztriában, Magyarországon, Olaszországban, Angliában, Amerikában, sőt a külmissziók területén is. Áldásos működéséért számtalanszor részesítették elismerésben az illetékes püspökök: főpásztori körlevelekben, sőt zsinati határozatokban hangzott el a dicsérte és meleg ajánlás. Elismerésben részesült magától az apostoli Szentszéktől is. Az Oltár-egyesület félszázados jubileuma alkalmával XIII. Leo pápa 1898. máj. 14-ki brévéjével teljes bucsuval egybekötött apostoli áldását adta az egyesületre.

Lássuk már most a többször emlegetett góczpontokat!

1898-ban tartották meg a XI. nemzetközi eucharisztikus kongresszust *Brüsszelben*, abban a kápolnában, mely az Oltár-egyesület bölcsője volt. E kongresszuson megkapó módon ünnepelték meg az Oltár-egyesület félszázados tevékenységét. Így ki-

mutatták, hogy az Oltár-egyesület magában Belgiumban majd 2000 templomban hozta szokásba a havi szentségimádást és 2770 szegény templomot avagy kápolnát látott el egyházi ruhákkal és fölszereléssel, mintegy két millió frank értékben; azonkívül a külmissziók részére ugyanoly célra mintegy másfélmillió értékben adakozott. Csak magában Belgiumban közel kétszáz ezer tagot számlál az Oltár-egyesület.

Hasonló működést fejt ki az Oltár-egyesület egyebütt is.

Münchenben 1856-ban alakult meg; csaknem valamennyi bajor Oltár-egyesület be van kebelezve a münchenibe, 1862. június 5-én fölhatalmazást nyert ezen fő-társulat, hogy ne csak a szorosán vett Bajorországból, hanem a többi német vidékről is a keletkező fióktársulatokat bekebelezhesse. E kedvezményt fölhasználva, beolvadtak a müncheni fő-társulatba sor szerint: Berlin, Borszló, Posen, Münster, Köln, Trier, Frankfurt a. M., Freiburg, Heidelberg Oltár-egyesületei stb. Mindezek karöltve működnek a müncheni Oltár-egyesülettel. Néhány év előtt az örökimádás-apácák Münchenben is letelepedtek s azóta házukban (Türkenstrasse 2.) székel a müncheni fő-társulat.

Bécsben 1857 óta működik az Oltár-egyesület. Nagy virágzásnak örvend, mint az örökös tartományokban egyáltalán. Tagjai avagy jótevői sorában vannak az uralkodóház sarjai, az osztrák főurak és főri hölgyek.

Ujabban az Oltár-egyesület Vorarlberg és Svájc területén is sokat

lendített a közös szentségimádás szorgalmazásán.

Mi mindent tettek az Oltáregyletek a nevezett országokban és egyebütt, erről részletesen beszámolnak az illető nemzet nyelvén szerkesztett évkönyvek és vegyes kiadványok.

Még valamire ki kell térnünk.

Az Oltáregyletből bontakozott ki 1857-ben, ugyancsak Brüsszelben, az örökimádás-apácák szerzetes társulata. S a testvéri kapocs e két intézmény között mindmáig kölcsönösen fönáll. Ép azért némikép az Oltáregyesület érdemeinek lehet betudni a nevezett apácarend működését is.

A Mária-Reparatrix örökimádás-apácák Belgiumon kívül Hollandiában, Olaszországban, Angliában s egyebütt is birnak házakkal. Jelenleg összesen mintegy tiz egynehány zár-dában működnek. Főfoglalkozásuk az engesztelő szentségimádás. Azonkívül egyházi fehérneműk készítésével foglalatostkodnak, kölcsönkönyvtárakat létesitenek valláserkölcsi olvasmányokból, vezetik a munkás leányok vasárnapi vallásoktatását, gyermekeket előkészitenek első szentáldozásra, otthont nyujtanak hölgyeknek lelki-gyakorlatok végzésére.

Eme vázlatos vonásokban áttekintettük az Oltáregyesületnek Európa szerte fölötté áldásos, sőt még a misszió-területekre is kiható tevékeny működését. S e mellett az Oltáregyesület szervezetével is megismerkedhettünk.

*

A nyitrai Oltáregylet közgyűlése és kiállítása.

Megszoktuk már, hogy a nyitrai Oltáregylet közgyűlése lélekemelő látványt nyujt, akár közgyűlés külső képét, akár a zajtalanul, de annál áldásosabban működő egylet tevékenységének nagy erkölcsi értékét tekintjük.

Lélekemelő volt ez alkalommal is az ünnep számba menő gyűlés lefolyása. Az ősz püspöknek, Bende Imre ő nagyméltóságának és a káptalan tagjainak megjelenése fényt adott az előkelő társaságnak, míg a jelen volt hölgyközönség diszszel övezte körül a gyülekezetet, mint szinpompás szivárvány a napmosoly nyájas fényétől ragyogó eget.

Kútvaszer István, az egylet igazgatója, szivből jövő szép szavakkal üdvözölte a hivei körében megjelent főpásztort, a kit tiszteletteljesen a közgyűlés megnyitására és vezetésére is fölkért.

Ő nagyméltósága benső örömének adva kifejezést a fölött, hogy ismét tanuja lehet annak a serény munkálkodásnak, melyet a közgyűlés tárgysorozata hivatva lesz kidomborítani, megemlékezett az egylet magasztos rendeltetéséről s abban a reményben, hogy a bemutatandó egyleti tevékenység a jelen alkalommal is hiven fogja visszatükrözni a tagokat éltető egyesületi szellemet, a közgyűlést megnyitottnak jelentette ki.

Ezután dr. Bangha Istvánné urnő terjesztette elő elnöki jelentését, melyet a közgyűlés sűrűn szakított meg élénk tetszésnyilvánításokkal. Ékes szavakkal emlékezett meg mindenek-

előtt arról a nagy kitüntetésről, melylyel királyi kegy az egyeslet Védnökét körülsugározta, midőn őt ő felsége a valóságos belső titkos tanácsosi méltóság díszével fölékesítette. Ezen kitüntetés által — ugymond — méltó elismerésben részesültek főpásztorunk hitbuzgó szívének az erényei is s így az a jóság is, melyet egyesletünk iránt mindenkor tanusítani kegyes volt.

Hasonló örömmel üdvözölte az elnöknő dr. gróf Batthyány Vilmos kanonok urnak segédpüspökké való kegyelmes kinevezését.

Áttér ezután az egyesleti tevékenység vázolására, melyből örömmel hallottuk, hogy a tagok ez évben is buzgón vettek részt az egyeslet ájtatóságában, jó példát adva a város katolikus közönségének. Az anyaegyeslet kebelében begyült tagsági díjak és adományok, ugyszintén az ajándékozott munkák és tárgyak is a múlt évhez képest fokozódó érdeklődésről tesznek bizonyosságot.

Végül hálával adózott tisztviselő társnőinek és a választmány tagjainak, kik az elnöknőt a jelen évben is nemes szívök egész jóságával és türelmével támogatták. «Hálám egyébiránt kiterjed — mondotta — az egyeslet összes tagjaira, a kik hű ragaszkodásuk, kitartó szeretetük és lelkes buzgóságuk által lehetővé tették azt, hogy szent céljainkat ez évben is örvedetes eredménnyel valósíthattuk meg.»

Az örömmel hallgatott és lelkesen megéljenzett elnöki jelentés után Kubinyi Endréné urnő olvasta föl nagy figyelemmel hallgatott titkári jelenté-

sét. Ebből megtudtuk, hogy *az anyaegyesletnek ezidő szerint 1277 rendes, 72 résztvevő és 135 jótevő tagja van.*

Uj fiókegyesletek keletkeztek: Terchován, Kis-Ugyicsán, Rajecen, Lutisán, Viszocsányban, Sztrecsnón. A régi fiókegyesletek közül legnagyobb szaporodást mutat föl a neszlusai egyeslet, melybe a múlt évi kimutatás óta 100 uj tag iratkozott be. Az uj alakulásokkal *az anyaegyeslethez jelenleg 63 fiókegyeslet tartozik.*

A közgyűlés megéljenezvén a buzgó titkárnőt, hasonló érdeklődéssel hallgatta meg Tipula Amália urhölgy pénztári jelentését, melyben a fáradhatatlan pénztárosnő az egyeslet bevételei és kiadásairól számolt be. *Az összes bevétel 7686.73 koronát tesz ki, míg a kiadás 3938.57 koronára rug. A pénztári maradvány, mely a jövő évi költségvetés alapjául fog szolgálni, 3748.16 korona, a mi a múlt évi pénztári maradványhoz képest 623.36 többletet jelent.*

Az egyeslet anyagi helyzetéről örvedetes képet föltáró pénztári jelentés lelkes hangulatot keltett a közgyűlésen, mely ezután a tisztviselői kar és a választmány megalakítására tért át. Az elnöklő püspök ur emelkedett szellemű szavakkal ecsetelte a tisztviselő és választmányi hölgyek lelkes buzgóságát, önfeláldozó működését s a közgyűlés ő nagyméltóságának szép szavait azzal honorálta, hogy *egyhangu lelkesedéssel ujra megválasztotta a régi tisztviselői kart és választmányt, ez utóbbiba azonban néhány uj tagot is beválasztott.*

E szerint dr. Bangha Istvánné lett

ujra elnöknő, társelnöknő Sándor Pálné, titkárnő Kubinyi Endréné, pénztárosnő Tipula Amália.

Választmányi tagok: özv. Braunsteiner Jánosné, Francisci Jenőné, Huszár Istvánné, Jakubovics Sándorné, Kis Mihályné, dr. Klobusiczky Károlyné, Lakits Attiláné, Majthényi Gézáné, Névery Ignáczné, Simonffy Gyuláné, özv. Szaitl Arnoldné, Tombor Kornélné.

Majd dr. Franciscy Lajos tartott előadást «Örök lámpa az oltár előtt» cím alatt. Az öröklámpa Jézus isteni szívének a jelképe. Az öröklámpa lángol, világít és emésztődik, hasonlóképen Jézus Szíve az Oltáriszentségben. Az Oltáregylet tagjai élő öröklámpák az oltár előtt, mert áhítatuk lángol, életpéldájuk világít, szívük emésztődik, áldoz a szeretet készségében és adományaiban.

Végre ő nagyméltósága néhány buzdító szóval berekesztvén a közgyűlést, meghívta a közönséget a kiállítás megtekintésére. Harmincz templomnak szánt gyönyörű tárgyak és egyházi szerek töltötték meg a körbilliárd-termét és a mellette levő szobát. A kiállított tárgyak díszét az egylet tagjai által ingyen végzett kézi munkák alkotják. Az ügyes kezű, remekbe dolgozó és az Ur szegény hajlékainak díszé iránt lelkesedéstől hevülő hölgyek munkájából ott láttuk: ifj. Bangha Istvánné, Blazsek Gusztávné, Boróczy Ilka, Francisci Jenőné, Horváth Gábris, Huszár Istvánné, Kertész Gyuláné, Kis Jenőné, Kremer Gyuláné, Kubinyi Endréné, Majthényi Gézáné, Majthényi Leona,

özv. Polyák Pálné, Soóky Melanie, özv. Spanyol Antalné, özv. Szaitl Arnoldné, Weigl Antalné stb. pompás himzéseit, varrott és horgolt munkáinak szebbnél-szebb tárgyait.

Mikor kissé betelt szemünk a sok szép látnivalóval, azzal az óhajással hagyták el a kiállítás termét, hogy az Isten gazdag áldása szálljon azokra a buzgó lelkekre, a kik így hevülnek az Ur házáinak ékességeért. Illő óhajunk első sorban az egylet páratlan buzgalmu elnöknőjére vonatkozik, a ki az önfeláldozásban nem ismer háttart, sem fáradságot. Az ő szelleme és nagy akaratereje vezesse továbbra is az egyletet magasztos céljai felé, a virágzás legmagasabb fokára.

Ny. Sz.

Szerkesztő: Dr. Glattfelder Gyula.

JUSTH BÉLA KÁRPITOS-MESTER ÉS DISZITŐ. ==

A budapesti közp. Oltáregyesület szállítója.
Budapesten, VII., Rottenbiller-utca 6/a.

Elvállal magánlakások, egyesületi- és körhelyiségek teljes berendezését, továbbá elfogad és pontosan teljesít minden e szakmába vágó javításokat. ==

HERCZEG ZSIGMOND ELSŐ MAGYAR JÁTEKÁRU ÉS VII., Munkás-utca 6. sz. SZENT CZIKKEK ÖNTODÉJE. ☉

Szent Antal-, Mária- és Krisztus-szobrok, valamint Szent Antal-szobrocskák pléhtokban való gyártása.

GRÜNBERGER IGNÁCZ

Király-utca 4. szám.

Vesz a legmagasabb áron régiségeket, arany, ezüsttárgyakat, szőnyeget és képeket; magas egyházi ajánlatokat felmutathat. ==

REMÉNYSÉGÜNK

AZ OLTÁRISZENTSÉG-IMÁDÁS ÉS MÁRIA-TISZTELET
KÉPES HAVI FOLYÓIRATA.

Szerkesztő-kiadó

Varga Mihály csongrád-esanyi plébános.

Előfizetési ára

Egész évre csak 2 kor. 60 fill.

Félévre csak 1 kor. 40 fill.

Megrendelhető a szerzőnél Csongrád-Csanyon.

A ki kér, kap mutatványszámot ingyen.

WALSER-VARGA-féle

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYVE

gyönyörű teljes kiadásban (30 óra), Akantisz V. számos színezett művészi rajzaival és képekkel, megjelent és kapható. És pedig:

- I. Számos színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel):
a) füzve 2 kor. 60 fill., b) vászonkötés, vörösvágás 3. kor.
- II. Finomabb papíron, színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel):
a) füzve 3 kor., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor. 40 fill., c) bőrkötés, vörösvágás 5 kor., d) bőrkötés, aranyvágás 6 kor., e) finomabb borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 8 kor.
- III. Igen finom papíron, számos finoman színezett rajzokkal (összesen körülbelül 130):
a) finom bőrkötés, aranyvágás 7 kor., b) finom borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 9 és 11 kor., c) ugyanez a legfinomabb bőrbe kötve, a legfinomabb aranyozással, oxidált ezüstkapocscsal 20 kor.
- IV. Ugyanez a könyv öreg betűkkel (Arany Korona nagyságban):
a) jó minőségű papíron, háromszáznál több szép képpel, vászonkötésben, tokkal 6 korona, b) tartós bőrkötés, aranyvágással 7 kor.

V. Pótkönyv az első és második kiadáshoz:

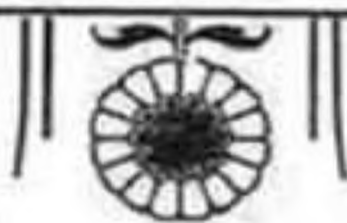
A mennyivel terjedelmesebb ez a teljes kiadás (30 óra van benne), az külön is kapható.

Ára a 14 új órának vászonkötésben 1 korona 20 fillér.

Az új teljes kiadás megrendelhető:

VARGA MIHÁLY plébánosnál Csongrád-Csanyon.

*Egyházi ruhák
és fehérneműek.*

*Egyházi és egyleti
zászlók. Műhímezés.*

Templom- és kápolna-berendezések.

Kitüntette: Szeged 1876. Székesfehérvár 1879. Deés 1879. Budapest 1885, 1896.

Magyarország legrégebb
egyházi szerek és zászlók gyára

OBERBAUER ALAJOS UTÓDA

József fkg és Klotild fkgasszony ő cs. és kir. fenségeinek udv. szállítója

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 15. szám alatt.

Alapított 1863-ik évben.

Elismert megbízhatóság, pontos és szolid kiszolgálás.

Ajánlom dúsan fölszerelt egyházak és kápolnák berendezéséhez szükséges tárgyaimat a legjutányosabb áron, a lehető legszebb kivitelben, nevezetesen: miseruhákat, pluviale, dalmatika és ornátusokat. Egyházi és társulati lobogók.

*Tüzoltók, iskolásgyermek, Mária-társulati, ipartársulati, dal-
egyleti és temetkezési egyleti zászlókat.*

Szentszobrokat, esillárokat, ciborium és kelyheket, Fali és oltárgyertyatartók és oltárlámpákat. Monstranciák, stáció-képek, oltárok, Urkoporsókat stb. Nagy választék arany, ezüst és selyemhímezésekben, valamint hímezett egyházi ruhákban.

Régi ruhák javítását, valamint kelyhek, ciborium, monstrancia, oltárlámpák, oltárgyertyatartók megezüstözését vagy megaranyozását elvállalom és olcsón készítem el. Képes árjegyzéket és költségvetést kívánatra bérmentve küldök.

